

[Niels Westerby.]

tage ansvaret, ville han blive stillet over for problemer af en langt større rækkevidde end det, han har givet udtryk for i talen i dag.

Hr. Per Hækkerup gjorde en bemærkning om, at der var ikke opstillet noget alternativ til regeringens lovkompleks. Det kan hr. Per Hækkerup da vist ikke rigtig mene. Jeg vil da i høj grad mene, at det alternativ, liberalt centrum har opstillet, er et virkeligt og meget vidtgående alternativ til regeringens krisekompleks. Sagligt set tror jeg hr. Per Hækkerup må indrømme, at det er et virkeligt alternativ, men hr. Per Hækkerup har jo selvfølgelig lov til at mene, at det politisk set ikke er det, men det hænger jo sammen med, at hr. Per Hækkerup og måske andre partier her i salen ikke vil være med til at gennemføre tanker i den retning. Men sagligt set står det som et alternativ — politisk ikke, men det er jo kun, fordi de andre partier ikke vil være med til tanker i den retning, og det kan vi desværre ikke gøre noget ved i øjeblikket, men det håber vi da at kunne komme til senere.

Jeg har glædet mig meget over, at finansministeren og statsministeren giver udtryk for, at de forslag, jeg fremsatte før om en bedre udformning af ekstraskatten, og om at prøve at komme de uretfærdigheder til livs, som denne ekstraskat indeholder, vil man tage op. Jeg forstod, at de ville blive taget op i udvalget, og vi ser meget gerne, at uretfærdighederne på de punkter, som jeg nævnte under mit første indlæg, bliver klaret. Jeg tænker på sambeskatningsproblemet i den forbindelse, jeg tænker på spørgsmålet om de selvstændige, der i 1968 har haft en lavere indkomstfremgang end den gennemsnitlige indkomstfremgang for lønmodtagere, og på den tilbagebetaling af ekstraskat, der skal ske i de tilfælde, hvor denne gruppe altså på grund af devalueringen har haft en nedgang i indtægt og derfor ikke skal have en ekstraskat oveni. Derimod hos dem, der har haft fremgang i indtægt på grund af devalueringen, er det helt rimeligt at tage ekstraskatten fuldt ud eller hos dem, der er neutrale i den forbindelse.

Hr. Per Hækkerup siger, at han vil ikke vige en tøddel, og at det skal ses i en

anden sammenhæng. Ja, jeg vil nok tro, at det skal ses i den sammenhæng, at han ikke vil vige en tøddel over for socialistisk folkepartis mange krav om både dette og hint; men jeg udtrykte det også på en anden måde: hvorfor kan hr. Per Hækkerup ikke bryde op fra denne forestillingsverden og sige: nu går vi på march frem imod andre og højere og bedre mål end dem, vi foreløbig har turdet nærme os? Så vil der blive tale om virkelig supplerings oven i det kompleks, som regeringen har fremlagt, og det vil være noget, som i allerhøjeste grad vil interessere os.

Hr. Per Hækkerup siger, at vi påtager os et større ansvar for socialdemokratiet, end vi kan bære, når vi stiller det krav til regeringen, at den, hvis vi skal give vor medvirken i denne situation, må forpligte sig til ikke sammen med de 20 SF-ere alene — eller de hidtidige 20 SF-ere, og det kan jo være, at de bliver delt i flere partier — at gennemføre lovgivning i fremtiden. Jeg kan ikke forestille mig andet, end at hr. Per Hækkerup egentlig allerhelst vil have, det er sådan, og jeg kan ikke forestille mig andet, end at sådan føler man det sikkert også på regeringsbænkene.

Man må indrømme — det vil jeg dog sige til det ærede medlem — at det har været en fantastisk tilstand. Nu tænker jeg ikke bare på den ensidige binding, som regeringen tidligere har foretaget til socialistisk folkeparti, en ensidig binding, som vi fra liberalt centrum i allerhøjeste grad har beklaget og arbejdet for at løse op for. Men det er jo ikke bare det, det er jo vitterlig sådan, at i mange sager, i mange situationer har der overhovedet ikke været noget styre her i landet. Der har siddet 4 partier repræsenteret herinde, venstre, konservative, radikale og liberalt centrum, som i realiteten overhovedet ikke havde mulighed for at foretage en saglig indsats. Vi var henvist til at læse i aviserne om utallige og utrolige skærmydsler inden for SF som en afgørende faktor i landets politiske udvikling. Jeg vil kalde det i nogen grad en lammelse af arbejdet herinde i folketinget, jeg vil kalde det kedelige tilstande, og derfor tror jeg, at socialdemokratiet og regeringen ville komme i en helt anden situation herinde i det høje ting, hvis man klart erklærede, at nu ville man ikke længere